

Banos János

Kibőjtölt vendég (részlet) 3.

Ha fázol:
a kicsiny blúz úgy lebeg rajtad
mint az est körülöttünk
Sűrűsödik a szél
szemed alá apró tüzeket lehel:
gyönyörödjünk!

Ha fázol:
sűrűsödik a szél
szemed hamuval teleszórja
Bőrödhöz kicsiny blúz se érjen!
Meggyalázza a titkot: mellecskéd jégcsapnak kihegyezi
s betemeti hóval

Sűrűsödik a szél
Balladának ránk taszítaná az estét
mely úgy lebeg rajtad mint a múlt
s úgy zuhan ránk mintha – esnék

Ha fázom:
vacog rajtam a nagykabát
magábaroskadva didereg
Sutyorog az eső
mintha törődne velem
vagy – veled

Ha fázom:
sutyorog az eső
s fejem ha felemelem:
bólinthat az ég tüskés csillagaival
– hamar éjszaka lesz –
velem – vagy nélkülem

Sutyorog az eső
Balladázik rajtam a nagykabát – szipog
Hétköznapi mágia
ünnepi kerubinok

4.

Én már többé nem táncolok
– nézem csak Isten zsenialitását
mit fenyők s bokrok közé sűgött:
legyen majd parketten is csoda
elfelejteni hogy izzadunk

Rádgondolok a táncházban
A betonrácsban nagyon szomorúan
csurog a fény a fejemre

S egyedül

Papírrepülőkkal boldogoskodnak gyerekek
röptetik mintha fehérségem
de én már nem táncolok többé
– belefeketültem a bénaságba

Merészen elgondolok hazádig
honnán e dalokat kicsempészték
merészen mert merészetlen tolvaj
– bűnös vagyok másokért is

Japán lány mosolya világít a tánc fölött
megrögzött hitekedő-mécses lobog az éjszakában
elszámoltatván velem a dadogást fájdalomról
kísértést

a végső gondolatra...

Tőlem már senki nem kérdi meg:
mit akarok ezekkel a mondatokkal
hová röpködnek el tőlem a szárnyra kelt igék
s annyi bizodalom hová porladt szét belőlem
mint Isten könnye pogány egekben

Az öröm rabszolgája lennék
a másnak szolgáló öröme
Kifelejténém az arcokból a ráncot
a szájból a káromkodást
leviaszolnám a sírást
mielőtt elönti lélegzetünket

S gondolok rád
a táncházban
– dübörög veled vonat fenyvesek közé –
és ezt az éjszakát is leírhatom
mint selejtet

